

ganste blive af med dette Ord i Forhold til Færøerne, og de Herrer ville see, at det er undgaaet i den Redaction, jeg har tilladt mig at opstille. — Med Hensyn til det af det 9de kongevalgte Medlem (Fischer) stillede Forslag skal jeg tillade mig, at gjøre opmærksom paa, at jeg troer, at det er heldigere, at det ikke bliver vedtaget; det er nemlig ingenlunde nogen ubetydelig Sag, der her handles om, nemlig Behandlingen af ubesørgede Breve, ikke fordi Sagen har nogen pecuniær Betydning — den er overordentlig ringe — men fordi det er en Sag, som har en vis ikke uvæsentlig Betydning med Hensyn til Brevhemmeligheden. Det vil nemlig erindres, at naar et Brev er ubesørgt, bliver det henliggende nogen Tid, og dersom Adressaten da ikke er funden eller ikke vil modtage det, og Affenderen heller ikke kan findes, bliver det aabnet for at udfinde, hvem Affenderen er, og det skeer efter visse temmelig overveiede Forsigtighedsregler; først derefter bliver det undersøgt, om det er noget Indlæg deri, eller om der er Noget at give Underretning til i Anledning af dette Brev, og da først bliver det tilintetgjort. Nu forekommer det mig, at det er et Krav, som Borgerne have, at man omgaaes med denne Sag paa en meget forsigtig Maade; og derfor har det hidtil været Reglen, at Undersøgellesmaaden af ubesørgede Gjenstande er bleven afgjort ved kongelig Resolution; derved faaer det en større Høitidelighed, og der ydes en vis Garanti for, at den hele Sag er behandlet med al den Omhu, som er nødvendig; jeg troer, at det i at Sagen bliver afgjort ved kongelig Resolution, ligger en Sikkerhed for det corresponderende Publicum for, at man gaaer frem med største Barsomhed i den Slags Anliggender. Jeg troer derfor, at det er rigtigere, at der staaer: „Regjeringen“ end „Finantsministeren“; idet jeg iøvrigt talter det ærede Medlem for den Tillid, han har til Finantsministeren, troer jeg dog, at det er bedre paa den anden Maade.

Fischer: I Overeensstemmelse med, hvad jeg nylig tillod mig at yttre, skal jeg tage

mit Endringsforslag tilbage, da den høitærede Finantsminister ikke ønsker dets Vedtagelse.

Formanden: Endringsforslaget af det 9de kongevalgte Medlem (Fischer) til § 25 er saaledes taget tilbage. Jeg maa spørge, om Noget optager det. (Ophold) Da Ingen optager det, er det saaledes bortfaldet.

Rellemann: Jeg vil blot tillade mig at stille en Forepørgsel til den ærede Minister med Hensyn til Forstaelsen af § 17. Under Forudsætning af, at jeg har Ret i min Opfattelse af Paragraphens Mening, troer jeg ikke, der er Noget imod dens Opfattelse at indvende, men da Sagen ikke er ganske uden Betydning, vilde jeg dog gjerne forviise mig om det ved at udbede mig den ærede Ministers Erklæring. Er det ikke Meningen med § 17, at Postvæsenet ikke paatager sig noget Erstatningsansvar i noget Tilfælde, der ligger udenfor denne Paragraphs Ord, og at Postvæsenet ikke erstatter i større Omfang, end Paragraphen omhandler? Jeg vil anføre et Tilfælde, ved hvis Afgjørelse dette Spørgsmaal faaer Betydning. Paragraphen taler kun om Erstatning for materiel Skade paa de Gjenstande, der forsendes, den taler kun om Udelæggelse, Beskadigelse eller Forvanskning af disse Gjenstande; men der er jo ogsaa et andet Forhold fra Postvæsenets Side, som kunde afføde Erstatningskrav, og som efter almindelige Contractsregler vilde afføde Erstatningskrav; det er det Forhold ikke i rette Tid at effectuere Forsendelsen, saa at Tingene, fordi den enten paa Afsendelsesstedet eller efter Ankomsten til Bestemmelsesstedet vilkaarlig kommer til at henligge, ikke bliver tilfattet Bedkommende i rette Tid. Det er et Forhold, som efter almindelige Contractsregler vil paadrage Erstatningspligt, og det er et Forhold, som jo ogsaa i mange Tilfælde aabenbart kan afføde temmelig betydelige Tab for de Paagjældende; men det falder udenfor Paragraphens Ord, thi Paragraphen siger udtrykkelig kun, at i det Tilfælde, at Gjenstanden har lidt nogen Beskadigelse, skal der gives Erstatning; men den omtaler ikke dette Tilfælde, som jo ikke